

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 83/2020
30.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Миролуба Томића, Јасмине Васовић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Стефановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 102/18 од 16.09.2019. године и Вишег суда у Нишу Кж1 381/19 од 25.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 30.01.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 102/18 од 16.09.2019. године и Вишег суда у Нишу Кж1 381/16 од 25.10.2019. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 102/18 од 16.09.2019. године, окривљени АА, је, поред осталих, оглашен кривим због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. Окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем. Оштећени ББ је упућен да имовинско-правних захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 381/19 од 25.10.2019. године, делимичним усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Нишу, првостепена пресуда је укинута у ставу II којом је окривљени ВВ, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ и у том делу су списи предмета враћени првосепеном суду на поновно суђење, док су жалба Основног јавног тужиоца у Нишу у погледу кривичне санкције у

односу на окривљене АА и ГГ, као и жалбе бранилаца окривљених АА и ГГ, одбијене као неосноване а првостепена пресуда је у том делу потврђена.

Бранилац окривљеног АА адвокат Предраг Стефановић, благовремено је поднео захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање или да наведену пресуду преиначи тако што ће усвајањем жалбе браниоца окривљеног преиначити првостепену пресуду и окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело.

Врховни касациони суд, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, те је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да се у радњама овог окривљеног описаним у изреци првостепене пресуде не стичу елементи кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру. У вези са тим бранилац у захтеву наводи да је окривљени према изреци првостепене пресуде предметно кривично дело извршио између осталог и изговарањем одређених речи које се могу окарактерисати једино као увреда, при чему је Законом о јавном реду и миру („Сл. гласник РС“, бр.6/2016), који је ступио на снагу 05.02.2016. године декриминализовано ометање службеног лица у вршењу службене дужности извршено вређањем, која радња је чланом 22. истог закона прописана као прекршај.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру („Сл. гласник РС“, бр.6/2016 и 24/2018), састоји се у ометању службеног лица надлежних органа из члана 2. Закона у вршењу службене дужности и то претњом нападом, покушајем напада, нападом или на други начин.

Из цитиране одредбе произлази да вређање службених лица надлежних органа не представља радњу извршења кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Међутим, из чињеничног описа дела датог у изреци првостепене пресуде произлази да је окривљени АА осим што је оштећеним службеним лицима - полицијским службеницима упућивао увредљиве речи цитиране у изреци (која

радња чланом 23. став 1. Закона о јавном реду и миру („Сл. гласник РС“, бр.6/2016 и 24/2018), више није предвиђена као радња извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности), критичном приликом замахивао према оштећеном ББ у намери да га удари и одгурне, што, по налажењу овога суда, има карактер претње нападом и ометања на други начин службеног лица у вршењу службене дужности, а што представља радњу извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Из изнетих разлога неосновано бранилац окривљеног АА у захтеву указује да се у радњама окривљеног које су му оптужбом стављене на терет и за које је оглашен кривим правноснажном пресудом нема предметног кривичног дела и да је побијана правноснажна пресуда донета уз учињену повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи и то да је изрека пресуде неразумљива у погледу тога у односу на коју службену радњу је окривљени ометао службена лица, којим наводима бранилац указује да је изрека првостепене пресуде неразумљива, који недостатак пресуде је прописан као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Осталим наводима захтева, којима бранилац истиче да из изреке пресуде произлази да је окривљени радње за које је оглашен кривим извршио у тренутку када је над њим већ била примењена физичка снага као средство принуде од стране овлашћених службених лица, односно у тренутку када је он већ изведен из локала у којем је наводно нарушавао јавни ред и мир, тако да је циљ предузимања полицијских овлашћења у конкретном случају – успостављање јавног реда и мира, био испуњен и пре него што је окривљени извршио радње које му се стављају на терет, те да сходно томе његовим радњама фактички није могла бити проузрокована штетна последица, по оцени овога суда, бранилац полемички са чињеничним закључцима суда да је окривљени поступајући на начин описан у изреци правноснажне пресуде ометао службена лица полиције у вршењу службене дужности која се односи на послове расветљавања прекршаја и одржавања јавног реда и мира и тиме правноснажну пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној одлуци, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић